

Istentisztelet, Réde, 2020. május 21. 10.00. óra Igehirdető: Marton Krisztián

Ének: 155. dicséret. Úr Jézus légy közöttünk

Imádság: Igazság Lelke, Szentlélek Isten! Erős és hatalmas Úr vagy, aki megnyitod a szíveket az evangélium meghallására. Kérünk, nyisd meg most a mi szívünket is, hogy ne csak halljuk, hanem meg is értsük és be is fogadjuk mindazt, amit ma üzensz nekünk. Ámen.

Lekció: 2Kir 2,5-15.

Textus: ApCsel 1,1-11.

Szeretett Testvéreim!

Amikor Jézus a földön járt, akkor tanítványokat összegyűjtött maga köré. Azért gyűjtötte össze őket, hogy lássák meg, tapasztalják meg a saját bőrükön, milyen hatalmas az Isten, és milyen hatalmas az az evangélium, amit Ő hirdet. A tanítványok ott voltak a csodatételeknél, ott voltak nagyon sok gyógyításnál, hallgatták a tanításait. Jézus pedig pontosan ezt akarta, hogy ott legyenek vele végig, mert tanulniuk kellett és tapasztalatot kellett szerezniük. Ugyanis Jézus egy hatalmas feladattal, egy küldetéssel akarta megbízni őket, amire fel kellett őket készíteni. A tanítványokból szolgákat akart képezni, ezért voltak ott vele minden nap, és ezért töltött még velük 40 napot a feltámadása után. A tanítvány és a szolga között nagy a különbség: a tanítvány követi a mesterét, figyeli, mit tesz. Tanul tőle, megfigyeli és lemásolja a mestere viselkedését, de nem dolgozik önállóan. A szolga ezzel szemben már önállóan végzi a feladatait. Mint az asztalosmester és a tanítványa, olyan ez. A tanítvány figyeli, hogy dolgozik a mestere, eltanul tőle mindent, hogy aztán képes legyen önállóan is végezni a munkát. Követi a mesterétől tanultakat, de már nem lemásolja a mestere munkáit, mert képes önállóan is gondolkodni. Krisztus arra készítette fel a tanítványokat, hogy amikor Ő nem lesz ott velük, akkor már ők is képesek legyen önállóan dolgozni. Csakhogy az asztalosmester egyszer kiöregszik a szakmából, és tanítványából így majd idővel szintén mester lesz. Krisztus azonban sosem öregszik meg, sosem hal meg, Ő mindig a mester marad. Krisztus tanítványaiból így nem mester lesz, hanem szolga. A szolga pedig több mint a tanítvány. Tudjátok, Testvéreim, az a helyzet, tanítványnak sokkal könnyebb lenni, mint szolgának. Nincs felelősség, nincs teher, a feladatokat a mester végzi, a tanítvány csak segít. Ebbe a felelősség és teher nélküli életben pedig nagyon bele lehet kényelmesedni, meg lehet ezt szokni. Ma keresztyénként mi is sokszor belekényelmesedünk abba a szerepbe, hogy tanítványok vagyunk, hogy csak figyelünk, tanulunk, de nincs rajtunk teher. Sokan azt gondolják, hogy keresztyénnek lenni azt jelenti, hogy meg kell bánni a bűnöket, el kell fogadni Istent, és ezután az Úr meggyógyítja a sebeinket, boldogságot és reményt ad az életünknek. Leegyszerűsítve: egyesek szerint a keresztyénség a boldog élet receptje. Ha elmúlik a baj, „felteszik Jézus a polcra”, és csak akkor veszik elő megint, ha baj van. Csakhogy nem ezt jelenti keresztyénnek lenni. Jézus valóban begyógyítja a sebeinket, valóban reménységet ad nekünk, de célt is akar adni az életnek. Tanítvánnyá tesz minket, és tanít és nevel, egészen addig, ameddig már több nem tanítványok leszünk, hanem szolgák, akiket szolgálatba küldhet. Illés és Elizeus történetében, amit lekióként felolvastam, Elizeus Illés tanítványa, aki követi oda a mesterét ahova megy. De amikor Illést Isten tüzes szekéren magához ragadja, akkor Elizeus többé már nem tanítvány lesz, hanem olyan szolga, mint amilyen Illés volt. Beleáll abba a szolgálatba Elizeus, amiben a mestere szolgált korábban. Ma, amikor Jézus mennybemeneteléről tanít bennünket az ige, rá kell jönnünk: ez egy fordulópont Jézus kétezre évvel ezelőtti tanítványainak az életében, és fordulópont a mai tanítványok életében is, a mi életünkben is. Ugyanis hamarosan megkezdődik a szolgává válás és a kiküldés ideje: közeledik a pünkösd.

Ezt a történetet hallva jogosan merül fel az a kérdés bennünk, hogy miért kellett felemeltetnie Jézusnak a földről? Ha itt maradt volna a földön, akkor megmaradhatnánk mindnyájan egyszerű felelősség nélküli tanítványoknak, Jézus pedig itt lenne velünk, mint a mester, akit csak követnünk kellene. Miért kellett neki felmennie a mennybe? Nos azért, mert Jézus Krisztus Isten egyszülött Fia, akinek az Atya jobbján van a helye a mennyben. Jézus Krisztus uralkodó, Ő a világ Ura, aki az Atyával és a Szentlélekkel együtt uralkodik a világ felett. De emellett Jézus nagyon sokféleképpen beszélt arról, hogy mi milyen kapcsolatban állunk vele. Azt mondta, hogy hozzá hasonlóan úgy szólítsuk meg Istent, hogy Atyánk – vagyis testvérnek nevezett bennünket. A tanítványokat a lábmosás története után nem sokkal a barátainak nevezi Jézus, sőt sok helyen úgy szólítja meg őket: szerettem. Jézus nagyon közeli és belsőleges kapcsolatban áll velünk, tanítványokkal, de mindeközben nem szabad megfeledkeznünk egy nagyon fontos

dologról: Jézus Krisztus Úr, aki uralkodik a világ felett. Amikor eljött a földre, és emberi alakot vett fel, akkor azért jött el a világra, hogy megváltson bennünket. Királyi koronáját letette, és helyette szolgálai ruhát vett fel – de a koronája az övé maradt, és miután a feltámadását követve 40 napot a tanítványokkal töltött, újra felvette a koronáját és elfoglalta a helyét a mennyben, a trónuson.

Jézus Krisztus, a világ kormányzója nem szégyellte azt, hogy rövid időre szolgává legyen. De ha nekünk kell szolgává válnunk, valamiért mégis idegenkedünk ettől a kifejezéstől. A szolgaságot úgy fogjuk fel, mint a kiszolgáltatottság legrosszabb állapotát, azt hisszük, hogy csak a leggyengébbek és a legelesettebbek lesznek majd szolgák. Talán hiszik azt sokan, hogy a keresztyén szolga is csak gyenge ember lehet. Jézus Krisztus, a világ uralkodója is hajlandó volt szolga lenni, akkor nekünk is kell hogy legyen elég bátorságunk ahhoz, hogy szolgák legyünk. De hogy még jobban megértsük ezt az egészet, szeretnék egy példát mondani: sokan ismerjük az Audi gyárat, ami itt van a közelben. Az Audi egy nagyon nagy cég, sok országban vannak gyárjai. A cégnek vannak alkalmazottai, akik közül sokan ott állnak a futószalagok mellett a gyárakban. Magam is dolgoztam egy időben gyárban, így tudom, hogy nagyon monoton és embert próbáló munka, ami miatt az ott dolgozóknak nehéz a munkájuk. Képzeljük el, mennyire abszurd lenne, ha az egész Audi vezetője eljönne ide a győri Audi gyárba azért, hogy munkáruhában odaálljon egy fájós hátú munkás helyére, amíg az pihen. Odaálljon egy gyászoló alkalmazottja helyére, hogy annak legyen ideje kisírnia magát. Vagy képzeljük el azt a helyzetet, amikor egy dolgozóról kiderül, hogy valami hatalmas hibát követett el, ami miatt ki kell rúgni, és az egész cég vezetője azt mondja, hogy rúgják ki Őt, a cégvezetőt az egyszerű munkás helyett. Mert neki van hatalma arra, hogy ezután is visszatérjen a cégvezetői székébe, mert ő nem alkalmazott, hanem vezető. Nehéz elképzelni, hogy ilyesmi megtörténjen, ugye? Pedig ennél sokkal nagyobb valaki: a világmindenség Uralkodója tette meg mindezt velünk. Ha pedig Ő képes volt szolga lenni, akkor nekünk is képesnek kell erre lenni.

Visszont van itt egy probléma, amiről beszélnünk kell még. Azt mondtam az előbb, hogy mivel Jézus képes volt szolga lenni, így nekünk is képesnek kell lennünk erre, ám ez magunktól nem fog menni. Szükségünk van valamire ehhez a szolgálathoz. Elizeus azt kérte Illéstől, hogy kétszer annyi lélek jusson neki, mint Illésnek, mert tudta Elizeus, hogy Illést a Lélek vezette a szolgálata során. Nekünk, a tanítványokból szolgává váló keresztyéneknek is arra van szükségünk, hogy kitöltsen ránk a Szentlélek, és így szolgálhassunk. Jézus Krisztusra leereszkedett a Szentlélek akkor, amikor megkeresztelkedett, ezután kezdte meg a szolgálatát. A mi szolgálatunk is akkor fogja kezdetét venni, miután kitöltetett ránk a Szentlélek. Amikor Jézus felment az égbe, megígérte, hogy el fog jönni a Szentlélek a tanítványokra, és nyomatékosan megparancsolta nekik azt, hogy addig ne csináljanak semmit, ameddig meg nem kapják tőle a Szentlelket. Azt mondtam korábban, hogy Jézus Krisztus örökre a mesterünk marad, mennyei Királyunk, ezért belőlünk az asztalosmester tanítványával ellentétben nem mester, hanem szolga lesz. Nos, Jézus felment az égbe, ezért ígérte meg, hogy elküldi Szentlelkét, hogy az vezessen bennünket a szolgálatban. Krisztus mennybemenetele és a pünkösd közötti idő várakozás volt kétezer évvel ezelőtt a tanítványoknak a Szentlélekre, és a várakozás ideje ma nekünk is. De ez az idő most alkalmas arra, hogy végiggondold, hogy te ki vagy Isten számára? Te már a tanítványa vagy Krisztusnak? S ha igen, eleget tanított már ahhoz, hogy végre nyakadba vedd a szolgálat felelősségét, és a szolgálatába állj? Arra kérlek, Testvérem, hogy használd fel most az időt, és gondold ezt végig. Ha kaptál már Szentlelket Istentől, akkor magasztald ezért, ha pedig még nem: akkor lehet, hogy itt az ideje, hogy tanítványból végre te is szolgává legyél! Ámen.

Imádság: Mindenható Istenünk! Te ismered az életünket, ismered a gondolatainkat, és ismered a vágyainkat is. Tudod jól, milyen sok emberért aggódunk a környezetünkben és a világon. Kérünk, hogy nézz le ma a fiainkra és lányainkra, akik minden hétköznapi tanulnak. Adj nekik értelmet és buzgóságot, hogy tanulásuknak meglássák az értelmét, és hálát adjanak Neked! Fogd meg az elesetteket, a magányosokat, az árvákat és a nincsteleneket, hogy érted és miattad ne veszítsék el a reményüket. Áldd meg őket javaiddal, hogy dicsérjenek Téged! Kötözd be gyászolóinkat, elhunyt szeretteikre emlékező testvéreink vérző sebeit és hegeit gyógyító balzsammal, hogy újra bízni tudjanak Benned! Jöjj és áldj meg mindenkit, akik Téged hívnak segítségül a bajban és a nehézségekben, vedd őket körül szereteteddel, hogy bátor szózólóid lehessenek! Teremtő Atyánk, Megváltó Krisztusunk, Élető Szentlélek Istenünk, tekints rá földi egyházadra. Foltold be a hiányosságait, újítsd meg erejét, szenteld meg elkötelezettségét, hogy igazi hegyre épült város lehessen a világ pogányai számára. Ámen.

Ének: 358. dicséret 8. versszak: Dicsőség legyen Atyának